

เทศน์อบรมพระก่อนปาฏิโมกข์ ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๒๘

มาจากหลักนิสัย

เพื่อนฝูงมาให้หนัใจ พุดก็พุดยากลำบากที่จะพุด แต่หัวใจนี้มันจะแตก อย่างที่มาไม่ดูเวลา(มาลงอุโบสถสาย) เมื่อนิสัยเคยแสดงออกอย่างนี้ อย่างไม่ๆ ก็จะแสดงอย่างเดียวกันนี้ เพราะออกมาจากหลักนิสัย ทำให้ผู้อื่นหนัใจ เพราะเจ้าของทำตัวให้หนัใจให้ถ่วงตัวเอง หนักในตัวเองแล้วกระจายไปหาผู้อื่นมีจำนวนมากน้อยเพียงไรก็ให้หนัไปตามๆ กัน

นี่เราเข็ดนะ เราเคยพุดไม่รู้กี่ครั้งก็หนั เข็ดเรื่องหมู่เรื่องคณะตั้งแต่สมัยเรายังกับพ่อแม่ครูจารย์มัน หัวอกเราจะแตกจริงๆ นะ ไม่พุดก็ไม่ได้จะทำไง ไม่พุดไม่เตือนก็ไม่ได้ ไม่ดูตำราว่ากล่าวไม่ได้ มันเป็นที่เห็นชัดๆ มันขวางอก ขวางหมู่ขวางเพื่อนขวางหูขวางตาจิตใจทุกอย่างในวัดในวา เราอยู่ที่นั่นตามืออยู่เห็นอยู่ มันก็ดมันขวางหมู่เพื่อนก็ต้องได้พุดได้ว่า วันนี้ได้ว่าคนนี้ วันนี้ได้ว่าองค์นั้น อยู่อย่างนั้นเป็นประจำ

แล้วมาเรื่อยพระเถรนะ หลังไหลเข้ามาเรื่อย มากี่มาแบบหมาคาบบังข้าวหลามนั้นละ ขวางทางมาอย่างนั้น เข้ามาในวัดก็ขวางอยู่ในวัด ไปไหนก็ขวางไปอย่างนั้น นิสัยแบบขวางๆ นี่จะเป็นเครื่องสำรอกปกอกกิเลสได้ยังไง มีแต่เรื่องพอกพูนกิเลส เอากิเลส นั้นมาคิดมาขวางมาเหยียบมาฆ่าทำลายหมู่เพื่อน นอกจากเหยียบฆ่าทำลายตัวเองแล้วยังมาเหยียบฆ่าทำลายหมู่เพื่อน จะไม่หนัก็ได้ยังไง

กิเลสมันของเบาเมื่อไร มันออกมาในแง่ไหนมีแต่เสี้ยนแต่หนามแต่ดอกแต่หลาวทั้งนั้น ยังพอใจยังส่งเสริมมันอยู่หรือ แล้วครูบาอาจารย์พุดไม่ยอมฟัง แต่จะฟังเอาเรื่องทฐิมานะอันเป็นเรื่องของกิเลสของตัวเองนั่นแหละ ฟังตรงนั้นปฏิบัติตามนั้น แสดงออกตามนั้น แล้วก็ดขวางหมู่เพื่อนไปไม่มีสิ้นสุด ไปไหนก็เป็นอย่างนั้น

เวลาประชุมกันลับๆ เงียบๆ กับหมู่กับเพื่อนนี้พุดออกมาอย่างอาจหาญเลยเรา เพราะเห็นด้วยตาตำตาอยู่ตลอด นี่เวลาอยู่กับครูบาอาจารย์นี้มันซ่อนเล็บนะ เราว่าอย่างนี้แหละเราไม่ได้ลืมน้ำคำพุดของเรา และออกจากครูบาอาจารย์ไปแล้วมันมีลวดลายอะไรจะออกเต็มเพลงนั่นแหละ เดียวนี้มันมาซ่อนเล็บเฉยๆ ถึงจะซ่อนขนาดไหนก็เห็นอยู่เดี๋ยวนี้จะว่ายังไง ออกไปยิ่งจะสนุกแสดงลวดลายนะ แล้วผิดที่ตรงไหน ก็เป็นอย่างที่ว่าจริง ๆ นี่ก็เหมือนกัน มาหากมีลวดมีลายอยู่ในนั้นละ เจ้าของนะโอ้อ่า ว่าเจ้าของดิบของดี มีแต่ขี้เท่านั้นเต็มตัว มันดิบมันดีอะไรเหม็นคลุ้งไปหมด ทับหมู่ทับเพื่อน พาหมู่พาเพื่อนแหกไปหมด

อย่างหนึ่งเอาเรื่องครูบาอาจารย์ไปเป็นโล่บังหน้า แล้วขู่เชิญหมู่เพื่อนและทำตัวเป็นเจ้าอำนาจอยู่ในวัดนี้ มันมีนะ เอาครูบาอาจารย์ไปเป็นโล่ เอาคำพูดของครูบาอาจารย์จะจริงหรือไม่จริงเอาไปเป็นโล่บังหน้า สนุกอวดลวดลายอวดความรู้ความฉลาด อวดอำนาจวาสนาของตัวเอง มันมีนะอยู่ในวัดนี้ นี่อันหนึ่งสำคัญมากอันนี้นะ นี่ละตัว เสนียดจัญไร ตัวนี้ละตัวแสบๆ นี่ละมีอยู่ในวัดนี้ ใครอยู่ที่ไหนมากก็อยากติบอยากตี แต่ไม่มองดูเจ้าของตัวเป็นพิษเป็นภัยมันอยู่ที่หัวใจนั่นนะไม่ได้อยู่ที่ไหน มองข้ามไปข้ามมา ให้มันจับใส่ออกไป แสดงความไม่เป็นท่าออกสู่ตลาด แล้วไม่รู้

ใครมาก็ไม่มีเจตนาว่าจะมาทำลายทำร้ายอะไร ตั้งใจมา เจ้าของก็เชื่อเจ้าของว่าเป็นอรรถเป็นธรรมมาเพื่อศึกษาครูบาอาจารย์ แต่อาจารย์ใหญ่ที่เป็นปรมาจารย์ในทางต่ำทราชมันอยู่ในหัวใจนั่น ฝังอยู่นั่น ไม่เคยลดละท้อถอย ไม่เคยห่างไกลจากใจเลย ติดแนบอยู่กับนั้น ฝังจมอยู่ในนั้น เราไม่คิดนี่ตรงนี้ ว่าเราคิดแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม คิดลมๆ แล้งๆ ไปจึงหาหลักหาเกณฑ์หาสติปัญญาไปพิสูจน์กันไม่ได้

สติปัญญาก็มีแต่สติปัญญาที่กิเลสผลิตให้มาๆ นั้น เอามาฆ่าตัวเองและทำลายหมู่เพื่อน สติปัญญาเหล่านี้คือเรื่องสติปัญญาของกิเลสตัววิภูจักรวิภูจิต มันหมุนอยู่ในหัวใจนั่น เรายังโอ้อำภาควุมิใจอยู่หรือ สติปัญญาของพระพุทธเจ้าให้เกิดขึ้นในใจดูบ้าง ออกมาวัดกันดูซิกับเรื่องเหล่านี้จะต่างกันยังไง ไม่อย่างนั้นจะเรียกว่าศาสตองค์เอกริถ้าเหมือนอย่างพวกเราๆ ท่านๆ นี้ ความรู้สติปัญญาของท่านเหมือนพวกเรานี้จะเรียกว่าศาสตองค์เอกได้ยังไง สอนโลกได้ยังไง สอนทั้งสามโลกนี้ด้วย

ผมถ้าพูดกันแบบโลกๆ ก็เหมือนจะเป็นนิสัยไป พุดกับหมู่เพื่อนไม่ได้เอาความดีความดีมาพุด เพราะเรื่องมันตำหุดาตาอยู่ตลอด นอกจากไม่พุดเฉย ๆ มองไปแพล็บหนึ่งโดนแล้ว มองแพล็บโดนแล้ว ทั้งที่เราไม่ได้ไปมุ่งที่จะยกโทษยกกรรมหมู่เพื่อนแม้ชนิดหนึ่งเม็ดหินเม็ดทรายไม่มี มีแต่ความเมตตาสงสาร แล้วก็โดนอยู่อย่างนั้นจะว่าไง ฉะนั้นถึงวาระที่จะพุดต้องพุดบ้างซิ พุดอย่างที่ว่านี้

เอาซิคำพุดเหล่านี้เป็นความเสียหายแก่หมู่เพื่อนใหม่ ที่ผมพุดเหล่านี้เอาไปพิจารณาซิ กับสิ่งที่เป็นอยู่ในหัวใจนั่นกับคำพุดของเราที่พุดออกไปนี้ อันไหนเป็นมงคล อะไรเป็นอัปมงคล เอาไปพิจารณาเทียบเคียงกัน ถ้าอยากให้เห็นเรื่องดีเรื่องชั่ว เห็นตามความสัตย์ความจริงในธรรมพระพุทธเจ้าจริง ๆ เอาไปพิสูจน์ซิ คำพุดของครูบาอาจารย์ที่พุดหนักเบาเล็กน้อยอย่าไปถือสำคัญ ให้ถือเหตุถือผลถือหลักถือเกณฑ์มันเป็นความจริงแค่ไหน เอาไปพิสูจน์กับหัวใจเจ้าของ ถ้าอยากจะทำบาปเหตุผลเรื่องของจิตของกิเลสของธรรม มันอยู่ในจุดเดียวกันนั่นแหละ

อะไรจะละเอียดแหลมคมยิ่งกว่ากิเลส พุดแล้วพุดเล่าอยู่ แต่ก่อนเราก็ไม่เคย พุดคำพุดเหล่านี้ เพราะไม่รู้ไม่เข้าใจ แต่เวลาอุตสำหรับพยายามบิ๊งบีนตามหลักธรรม พระพุทธเจ้า เอามาทดสอบดู ธรรมพระพุทธเจ้าจริงไปหมดเลยจะว่าไง สุวากุขาโต ๆ ไม่มีปัญหาอะไรเลย เจ้าปัญหาใหญ่ก็คือกิเลสนั้นละมันปิดเอาไว้ไม่เห็นไม่ให้อู้ พอ สุวากุขาธรรมทะลุเข้าไปตรงไหน แทะไปตรงไหน มันจะกระจายออกไปให้เห็นให้อู้ เรื่องของมันเรื่อย ๆ เอาจนไม่มีอะไรเหลือภายในใจถึงได้อู้ชัดเห็นชัดเรื่องโลกเรื่อง ธรรม จะรู้กันที่ใจไม่รู้ที่ไหนแหละ

ตามองเห็นก็เป็นธรรมขึ้นมา หูได้ยินก็เป็นธรรมขึ้นมา อะไรสัมผัสสัมผัสเป็น ธรรมขึ้นมาหมด เวลาธรรมได้เกิดได้เป็นหรือใจได้เป็นธรรมแล้ว ถ้าใจเป็นกิเลสอะไรก็ เป็นกิเลสหมดนั่นแหละ สัมผัสสัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย หรือธรรมารมณ์ก็มีแต่ การสัมผัสกิเลสทั้งนั้น เวลากิเลสมีอำนาจมันสั่งสมตัวของมันอยู่ในจิตใจ มันจะ แสดงตั้งแต่เรื่องนี้ ทำงานของมันตลอดเวลา บทเวลาธรรมมีกำลังก็แทนที่กันตรงนั้น ตรงที่กิเลสทำงานนั่นแหละ ธรรมทำงานตรงนั้น ฆ่ากิเลสตรงนั้น ทำลายกิเลสตรงนั้น เอาให้พังลงที่นั่น สว่างกระจ่างแจ้งที่นั่น นั่นละรู้ธรรมรู้ตรงนั้น และรู้กิเลสก็รู้ใน ขณะเดียวกันตรงนั้นแหละ กิเลสทำลายสัตว์โลกก็ทำลายที่หัวใจนั่นแหละ ใจดวงนั้น แหละ ท่านว่า ธมฺโม ปทีโป จะตรงไหนถ้าไม่ใช่ใจดวงนั้นที่ปราศจากกิเลสแล้วด้วยการ ชำระ
